

3

**Informacja o działalności
Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Jeleniej Górze**

za okres od dnia 1 stycznia do 31 grudnia 2003 roku

I. Zagadnienia ogólne

Podstawę prawną działania Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Jeleniej Górze stanowią przepisy ustawy z dnia 12 października 1994 roku o samorządowych kolegiach odwoławczych (tj. Dz.U. nr 79 z 2001 r., poz. 856 ze zm.) oraz rozporządzenia wydane w oparciu o delegację ustawową.

Zgodnie z wyżej wymienioną ustawą samorządowe kolegia odwoławcze są organami wyższego stopnia w indywidualnych sprawach z zakresu administracji publicznej należących do właściwości jednostek samorządu terytorialnego, właściwymi do rozpatrywania odwołań od decyzji, zażaleń na postanowienia, żądań wznowienia postępowania lub stwierdzenia nieważności decyzji w trybie uregulowanym przez przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa (Dz.U nr 137, poz.926 ze zm.). Kolegium orzeka również w innych sprawach na zasadach określonych w odrębnych ustawach.

Obszar właściwości miejscowej Kolegium obejmuje, zgodnie z rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2003 roku w sprawie obszarów właściwości miejscowej samorządowych kolegiów odwoławczych (Dz.U nr 198, poz.1925), powiaty: bolesławiecki, jeleniogórski, kamiennogórski, lubański, lwówecki i zgorzelecki oraz miasto na prawach powiatu -Jelenia Góra wraz z gminami objętymi tym obszarem.

Rozstrzygając sprawy indywidualne w składach trzyosobowych Kolegium związane jest wyłącznie przepisami obowiązującego prawa.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze jest państwową jednostką budżetową.

II. Obsada kadrowa Kolegium

A. Kolegium składa się z 17 członków: 6 etatowych i 11 pozaetatowych.

Ilość członków etatowych posiadających wykształcenie:		
wyższe prawnicze:	wyższe administracyjne:	
4	2	
W tym ilość osób posiadających uprawnienia do ubiegania się o stanowisko:		
- sędziego administracyjnego: 4		
- referendarza: 2		

Ilość członków pozaetatowych posiadających wykształcenie:		
wyższe prawnicze: 5	wyższe administracyjne: 5	wyższe inne: 1 - techniczne
W tym ilość osób posiadających uprawnienia do ubiegania się o stanowisko:		
- sędziego administracyjnego: 5		
- referendarza: 5		

W trakcie roku skład pozaetatowych członków Kolegium zmniejszył się o 3 osoby. Z tej liczby dwie osoby zostały odwołane z dniem 10 stycznia 2003 roku i 18 czerwca 2003 roku w wyniku podjęcia zatrudnienia w organach samorządowych na obszarze objętym właściwością miejscową Kolegium, natomiast trzeciej osobie w dniu 30 kwietnia 2003 roku upłynęła 6-letnia kadencja.

- B.** W biurze Kolegium zatrudnionych jest 7 osób, w tym 1 osoba zatrudniona do sprzątnięcia pomieszczeń biurowych w ramach 1 / 2 etatu.

III. Lokal i wyposażenie Kolegium

Siedziba Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Jeleniej Górze mieści się w Jeleniej Górze przy ul. 1-go Maja 27. Lokal biurowy o powierzchni 250 m² składa się z 8 pokoi biurowych oraz pomieszczeń pomocniczych (Archiwum Zakładowe) i jest dzierżawiony od Karkonoskiej Agencji Rozwoju Regionalnego S.A. w Jeleniej Górze.

IV. Statystyka spraw

A. Liczba spraw ujętych w ewidencji ogółem w roku objętym informacją - **1579**

- w tym spraw:

1) pozostałych z roku poprzedzającego okres objęty informacją - **213**

2) wpływ spraw w roku objętym informacją - **1366**

3) odwołania od decyzji Marszałka województwa – nie dotyczy

B. Rodzaje spraw ujętych w ewidencji w roku objętym informacją:

1. Liczba spraw administracyjnych -

1144

Lp.	Określenie rodzaju sprawy	Ilość spraw
1.	objętych proceduralnie przepisami Ordynacji podatkowej (dot. podatków i opłat lokalnych, podatku rolnego, leśnego, opłaty skarbowej, itd.)	368
2.	działalności gospodarczej	10
3.	zagospodarowania przestrzennego	143
4.	pomocy społecznej	272
5.	dodatków mieszkaniowych	82
6.	gospodarki nieruchomościami, w tym:	138
	- Scalenia	10
	- przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości	28
	- nieodpłatne nabycie prawa własności nieruchomości	100
7.	ochrony środowiska i ochrony przyrody	11
8.	odpadów	3
9.	prawa wodnego	6
10.	rolnictwa i leśnictwa	11
11.	zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych	13
12.	ruchu drogowego	27
13.	dróg publicznych	20
14.	dostępu do informacji publicznej	1
15.	egzekucji administracyjnej	3
16.	inne, pozostałe	36

2. Liczba spraw z zakresu aktualizacji opłat za użytkowanie wieczyste -

793. Sprawy nie podlegające rozstrzygnięciu w trybie decyzji lub postanowień,
w tym skargi i wnioski rozpatrywane w trybie k.p.a.**143**

V. Liczba rozstrzygnięć administracyjnych Kolegium

A. Liczba spraw rozstrzygniętych ogółem w roku objętym informacją - 1410

B. Liczba spraw pozostałych do rozstrzygnięcia na koniec roku - 169

C. Sposób rozstrzygnięcia:

Lp.	Określenie rodzaju rozstrzygnięcia	Ilość spraw												
1.	<p>sprawy rozstrzygnięte w formie decyzji i postanowień w sposób pozwalający na ocenę prawidłowości orzeczenia organu I instancji, w tym:</p> <table border="1"> <tbody> <tr> <td>- decyzje utrzymujące w mocy zaskarżone decyzje (art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. oraz art. 233 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej)</td> <td>448</td> </tr> <tr> <td>- decyzje zmieniające decyzje organu I instancji i orzekające co do istoty sprawy oraz uchylające decyzje organu I instancji i umarzające postępowanie (art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. oraz art. 233 § 1 pkt 2a Ordynacji podatkowej)</td> <td>71</td> </tr> <tr> <td>- decyzje uchylające decyzje organu I instancji w całości i przekazujące sprawy do ponownego rozpatrzenia, jeżeli decyzja I instancji została wydana z naruszeniem przepisów art. 240 lub 247 Ordynacji podatkowej (art. 233 § 1 pkt 2b Ordynacji podatkowej)</td> <td>7</td> </tr> <tr> <td>- decyzje uchylające decyzje organu I instancji i przekazujące sprawy do ponownego rozpatrzenia (art. 138 § 2 k.p.a. oraz art. 233 § 2 Ordynacji podatkowej)</td> <td>352</td> </tr> <tr> <td>- decyzje odmawiające stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznych (art. 156-158 k.p.a. oraz art. 247-251 Ordynacji podatkowej)</td> <td>22</td> </tr> <tr> <td>- decyzje stwierdzające nieważność decyzji organu I instancji oraz decyzje stwierdzające wydanie decyzji przez organ I instancji z naruszeniem prawa (art. 156-158 k.p.a. oraz art. 247-251 Ordynacji podatkowej)</td> <td>31</td> </tr> </tbody> </table>	- decyzje utrzymujące w mocy zaskarżone decyzje (art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. oraz art. 233 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej)	448	- decyzje zmieniające decyzje organu I instancji i orzekające co do istoty sprawy oraz uchylające decyzje organu I instancji i umarzające postępowanie (art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. oraz art. 233 § 1 pkt 2a Ordynacji podatkowej)	71	- decyzje uchylające decyzje organu I instancji w całości i przekazujące sprawy do ponownego rozpatrzenia, jeżeli decyzja I instancji została wydana z naruszeniem przepisów art. 240 lub 247 Ordynacji podatkowej (art. 233 § 1 pkt 2b Ordynacji podatkowej)	7	- decyzje uchylające decyzje organu I instancji i przekazujące sprawy do ponownego rozpatrzenia (art. 138 § 2 k.p.a. oraz art. 233 § 2 Ordynacji podatkowej)	352	- decyzje odmawiające stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznych (art. 156-158 k.p.a. oraz art. 247-251 Ordynacji podatkowej)	22	- decyzje stwierdzające nieważność decyzji organu I instancji oraz decyzje stwierdzające wydanie decyzji przez organ I instancji z naruszeniem prawa (art. 156-158 k.p.a. oraz art. 247-251 Ordynacji podatkowej)	31	931
- decyzje utrzymujące w mocy zaskarżone decyzje (art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. oraz art. 233 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej)	448													
- decyzje zmieniające decyzje organu I instancji i orzekające co do istoty sprawy oraz uchylające decyzje organu I instancji i umarzające postępowanie (art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. oraz art. 233 § 1 pkt 2a Ordynacji podatkowej)	71													
- decyzje uchylające decyzje organu I instancji w całości i przekazujące sprawy do ponownego rozpatrzenia, jeżeli decyzja I instancji została wydana z naruszeniem przepisów art. 240 lub 247 Ordynacji podatkowej (art. 233 § 1 pkt 2b Ordynacji podatkowej)	7													
- decyzje uchylające decyzje organu I instancji i przekazujące sprawy do ponownego rozpatrzenia (art. 138 § 2 k.p.a. oraz art. 233 § 2 Ordynacji podatkowej)	352													
- decyzje odmawiające stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznych (art. 156-158 k.p.a. oraz art. 247-251 Ordynacji podatkowej)	22													
- decyzje stwierdzające nieważność decyzji organu I instancji oraz decyzje stwierdzające wydanie decyzji przez organ I instancji z naruszeniem prawa (art. 156-158 k.p.a. oraz art. 247-251 Ordynacji podatkowej)	31													

2.	sprawy rozstrzygnięte w inny sposób, w tym: <table border="1" data-bbox="337 219 1176 1160"> <tr> <td data-bbox="337 219 972 398">- stwierdzenie niedopuszczalności odwołania oraz uchybienie terminu do wniesienia odwołania (art. 134 k.p.a. oraz art. 228 Ordynacji podatkowej)</td> <td data-bbox="972 219 1176 398">50</td> </tr> <tr> <td data-bbox="337 398 972 488">- zawieszenie postępowania (art. 97 i 98 k.p.a. oraz art. 201 i 204 Ordynacji podatkowej)</td> <td data-bbox="972 398 1176 488">111</td> </tr> <tr> <td data-bbox="337 488 972 622">- umorzenie postępowania odwoławczego (art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a. oraz art. 233 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej)</td> <td data-bbox="972 488 1176 622">9</td> </tr> <tr> <td data-bbox="337 622 972 757">- odmowa wznowienia postępowania (art. 149 § 3 k.p.a. oraz art. 242 § 3 Ordynacji podatkowej)</td> <td data-bbox="972 622 1176 757">4</td> </tr> <tr> <td data-bbox="337 757 972 891">- odmowa wszczęcia postępowania w sprawie nieważności decyzji (art. 157 § 3 k.p.a. oraz art. 249 § 3 Ordynacji podatkowej)</td> <td data-bbox="972 757 1176 891">18</td> </tr> <tr> <td data-bbox="337 891 972 1160">- decyzje wydane po wznowieniu postępowania tj. odmawiające uchylenia decyzji, uchylające i rozstrzygające o istocie sprawy oraz decyzje stwierdzające wydanie decyzji przez organ I instancji z naruszeniem prawa (art. 151 k.p.a. oraz art. 245 Ordynacji podatkowej)</td> <td data-bbox="972 891 1176 1160">3</td> </tr> </table>	- stwierdzenie niedopuszczalności odwołania oraz uchybienie terminu do wniesienia odwołania (art. 134 k.p.a. oraz art. 228 Ordynacji podatkowej)	50	- zawieszenie postępowania (art. 97 i 98 k.p.a. oraz art. 201 i 204 Ordynacji podatkowej)	111	- umorzenie postępowania odwoławczego (art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a. oraz art. 233 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej)	9	- odmowa wznowienia postępowania (art. 149 § 3 k.p.a. oraz art. 242 § 3 Ordynacji podatkowej)	4	- odmowa wszczęcia postępowania w sprawie nieważności decyzji (art. 157 § 3 k.p.a. oraz art. 249 § 3 Ordynacji podatkowej)	18	- decyzje wydane po wznowieniu postępowania tj. odmawiające uchylenia decyzji, uchylające i rozstrzygające o istocie sprawy oraz decyzje stwierdzające wydanie decyzji przez organ I instancji z naruszeniem prawa (art. 151 k.p.a. oraz art. 245 Ordynacji podatkowej)	3	195
- stwierdzenie niedopuszczalności odwołania oraz uchybienie terminu do wniesienia odwołania (art. 134 k.p.a. oraz art. 228 Ordynacji podatkowej)	50													
- zawieszenie postępowania (art. 97 i 98 k.p.a. oraz art. 201 i 204 Ordynacji podatkowej)	111													
- umorzenie postępowania odwoławczego (art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a. oraz art. 233 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej)	9													
- odmowa wznowienia postępowania (art. 149 § 3 k.p.a. oraz art. 242 § 3 Ordynacji podatkowej)	4													
- odmowa wszczęcia postępowania w sprawie nieważności decyzji (art. 157 § 3 k.p.a. oraz art. 249 § 3 Ordynacji podatkowej)	18													
- decyzje wydane po wznowieniu postępowania tj. odmawiające uchylenia decyzji, uchylające i rozstrzygające o istocie sprawy oraz decyzje stwierdzające wydanie decyzji przez organ I instancji z naruszeniem prawa (art. 151 k.p.a. oraz art. 245 Ordynacji podatkowej)	3													
3.	postanowienia wydane w wyniku rozpatrzenia zażaleń na bezczynność organu, w tym: <table border="1" data-bbox="337 1294 1157 1339"> <tr> <td data-bbox="337 1294 972 1339">uznające zażalenia za uzasadnione</td> <td data-bbox="972 1294 1157 1339">7</td> </tr> </table>	uznające zażalenia za uzasadnione	7	31										
uznające zażalenia za uzasadnione	7													
4.	inne	218												

VI. Liczba orzeczeń w sprawie opłat za użytkowanie wieczyste,

ogółem - 35

A. Charakterystyka orzeczeń:

Lp.	Sposób załatwienia wniosków	Ilość spraw
1.	oddalenie wniosku	8
2.	ustalenie wypowiedzenia za uzasadnione w mniejszej wysokości i ustalenie opłaty	7
3.	ugoda	8
4.	stwierdzenie uchybienia terminu do złożenia wniosku	2
5.	umorzenie postępowania	0
6.	stwierdzenie bezpodstawności (nieskuteczności) wypowiedzenia	10

B. Liczba wniesionych sprzeciwów od orzeczeń Kolegium -

2

VII. Liczba decyzji i postanowień Kolegium zaskarżonych w roku objętym informacją do Naczelnego Sądu Administracyjnego, ogółem -

73

- wskaźnik zaskarżalności w stosunku do ogólnej liczby podjętych rozstrzygnięć podlegających zaskarżeniu -

7,63%

VIII. Liczba skarg na bezczynność Kolegium skierowana do Naczelnego Sądu Administracyjnego, ogółem -

brak

IX. Liczba skarg uwzględnionych przez Kolegium we własnym zakresie w trybie art. 38 ust. 2 ustawy o NSA, ogółem -

2

X. Liczba spraw rozpoznanych w roku objętym informacją przez Naczelną Sąd Administracyjny, ogółem -

81

A. Rozstrzygnięcia Sądu dotyczące skarg na decyzje (postanowienia) Kolegium:

Lp.	Sposób załatwienia skarg:	Ilość spraw
1.	odrzućenie skargi	3
2.	oddalenie skargi	52
3.	uchylenie decyzji lub postanowienia	14
4.	stwierdzenie nieważności decyzji lub postanowienia	1
5.	stwierdzenie niezgodności z prawem decyzji lub postanowienia	0
6.	umorzenie postępowania	11

B. Rozstrzygnięcia Sądu dotyczące skarg na bezczynność Kolegium:

Lp.	Sposób załatwienia skarg:	Ilość spraw
1.	odrzućenie skargi	0
2.	oddalenie skargi	0
3.	zobowiązanie do dokonania czynności, wydania aktu	0
4.	umorzenie postępowania	0

X. Informacje dodatkowe

W 2003 roku do Samorządowego Kolegium Odwoławczego wpłynęły sprawy, przy których rozstrzygnięciu powzięto poważne wątpliwości prawne. Korzystając z przewidzianej w art. 22 ust. 1 ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych, możliwości wystąpienia przez Kolegium w pełnym składzie do Naczelnego Sądu Administracyjnego z pytaniem prawnym, od odpowiedzi, na które zależy rozstrzygnięcie sprawy, Kolegium wystąpiło z następującymi pytaniami prawnymi.

„Czy upływ trzyletniego terminu zwrotu nadpłaty, o którym stanowi art. 29 ust. 4 ustawy o zobowiązaniach podatkowych w związku art. 330 Ordynacji podatkowej, na skutek wdrożenia przez podatnika postępowania odwoławczego a następnie sądowego, uniemożliwia zwrot nadpłaty czy też wyżej wymieniony termin trzyletni należy uznać za dochowany, gdy podatnik w okresie trzech lat od zapłacenia podatku wystąpił do organu podatkowego z wnioskiem o zwrot nadpłaty?”

W odpowiedzi na powyższe pytanie Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie uchwałą z dnia 24 listopada 2003 r. sygn. FPK 5/03 odmówił udzielenia odpowiedzi na przedstawione pytanie prawne stwierdzając, że odpowiedź na pytanie prawne Kolegium stanowiłaby w istocie rozstrzygnięcie sprawy. Wskazano w uchwale, że zarówno odpowiedź potwierdzająca dochowanie terminu wskazanego w art. 29 ust. 4 ustawy o zobowiązaniach podatkowych, jak i uznająca, że termin ten upłynął – niezależnie od wniosku podatnika – doprowadziłyby do zdeterminowania przyszłego rozstrzygnięcia podatkowego organu odwoławczego.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze wystąpiło również do Naczelnego Sądu Administracyjnego z następującym pytaniem:

„Czy osoba samotnie wychowująca dziecko, o której stanowi przepis art. 2a ust. 1 pkt 2a w związku z art. 31 ust. 4a ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej (Dz.U. z 1998 r. Nr 64, poz. 414 ze zm.) - przestaje spełniać warunek wyłączności utrzymania dziecka do lat 7 w sytuacji, gdy zamieszkuje i gospodaruje także z pełnoletnim dzieckiem posiadającym własne dochody?”

W odpowiedzi na to pytanie Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie uchwałą z dnia 13 października 2003 r. sygn. OPK 4/03 stwierdził, że osobą, która samotnie wychowuje dziecko do 7 roku życia jest także osoba, z którą zamieszkuje i gospodaruje inne pełnoletnie dziecko posiadające własne dochody (art. 2a ust. 1 pkt 1a w związku z art. 31 ust. 4a ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej, Dz.U. z 1998 r. Nr 64, poz. 414 ze zm.). Sąd wskazał, że z punktu widzenia przedstawionego w sentencji uchwały zagadnienia prawnego istotne jest wyjaśnienie pojęcia osoby samotnie wychowującej dziecko jako przesłanki warunkującej przyznanie gwarantowanego zasiłku okresowego a konkretnie wyjaśnienie, czy za osobę samotnie wychowującą dziecko, w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1a ustawy można uznać osobę wychowującą dziecko do lat 7 w sytuacji gdy zamieszkuje ona i gospodaruje także z pełnoletnim dzieckiem mającym własne dochody. Z wprowadzonej przez ustawodawcę w art. 2 ust. 1 pkt 1a ustawy legalnej definicji osoby samotnie wychowującej dziecko wynika, iż musi być to osoba

gospodarująca z dzieckiem pozostającym pod jej opieką i będącym na jej wyłącznym utrzymaniu, nawet jeżeli dziecko otrzymuje alimenty. Posługując się wyłącznie wykładnią językową przytoczonego sformułowania można bronić poglądu przytoczonego w uzasadnieniu pytania prawnego przedstawionego przez Kolegium, że osoba samotnie wychowująca dziecko do lat 7 traci ten status gdy zamieszkuje i gospodaruje także z innym dorosłym dzieckiem posiadającym własne dochody, bowiem dochody te stanowią część składową dochodu rodziny przez co dorosłe dziecko partycypuje w kosztach utrzymania małoletniego rodzeństwa. Uogólniając w rodzinie wieloosobowej, w której wyłącznie jedno z rodziców sprawuje pieczę nad dzieckiem do lat 7 żaden z jej członków, poza tym dzieckiem i opiekunem nie mógłby mieć własnych dochodów. Zgodnie z definicją dochodu rodziny zawartą w art. 2a ust. 1 pkt 2 ustawy, są nim nie tylko dochody z tytułu wynagrodzenia za pracę ale również alimenty, renty rodzinne, zasiłki rodzinne i szereg innych świadczeń o charakterze socjalnym, które mają na celu wspieranie rodziny w trudnej sytuacji materialnej.

Pogląd taki, w ocenie Sądu nie mógł być zaakceptowany. Trudno bowiem, zdaniem Sądu zakładać, iż celem ustawodawcy było pozbawienie rodzica sprawującego wyłączną pieczę nad dzieckiem do lat 7 prawa do gwarantowanego zasiłku okresowego z tego tylko powodu, iż inne dziecko (członek rodziny) otrzymuje alimenty bądź zasiłek rodzinny. Byłby on sprzeczny z celami i zasadami polityki społecznej Państwa wyrażonymi w art. 71 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jak również w art. 1 ust. 1 i art. 2 ustawy o pomocy społecznej. Oprócz argumentów natury celowościowej przeciwko przytoczonemu wyżej pogładowi przemawiają także argumenty o charakterze normatywnym wynikające z wykładni systemowej. W myśl ogólnej zasady ustalenie znaczenia i treści określonej normy prawnej nie powinno być sprzeczne z innymi przepisami prawa w danej gałęzi prawa lub całym systemie prawa.

Definiując pojęcie osoby samotnie wychowującej dziecko ustawodawca posłużył się między innymi takimi zwrotami jak „opieka” i „wyłączne utrzymanie”. W ustawie o pomocy społecznej zwrotom tym nie nadano szczególnego znaczenia. Skoro odnoszą się one do dziecka i osoby sprawującej nad nim opiekę, zasadnym jest przy wyjaśnieniu ich znaczenia, jak zauważyło to Kolegium, odwołanie się do przepisów regulujących stosunki między rodzicami a dziećmi, zawartych w ustawie z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz.U. Nr 9, poz. 59 ze zm.), zwanej dalej krip.

Sąd wskazał ponadto, że w myśl art. 92 i art. 95 § 1 krip, dziecko pozostaje aż do pełnoletności pod władzą rodzicielską rodziców, która w szczególności obejmuje obowiązek wykonywania pieczy nad osobą dziecka oraz jego wychowywania. Także na rodzicach, stosownie do treści art. 133 krip, spoczywa obowiązek alimentacyjny chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. W przypadku rozpadu małżeństwa, sąd rodzinny i opiekuńczy, powierza pieczę nad dzieckiem jednemu z rodziców ustalając w jakim zakresie każde z nich ma ponosić koszty utrzymania i wychowania dziecka. Inne podmioty zobowiązane są do alimentacji małoletniego dziecka tylko wówczas, gdy rodzice nie są w stanie uczynić zadość swemu obowiązkowi lub gdy uzyskanie od nich na czas środków potrzebnych na utrzymanie nie jest możliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami. Ten hipotetyczny obowiązek alimentacyjny innych podmiotów musi być jednak skonkretyzowany w orzeczeniu sądu. Oznacza to, iż do czasu wydania takiego orzeczenia obowiązek utrzymania dziecka spoczywa wyłącznie na jego rodzicach. W takim też znaczeniu należy rozumieć zwrot „na wyłącznym

utrzymaniu", użyty w definicji osoby samotnie wychowującej dziecko w art. 2a ust. 1 pkt 1a ustawy o pomocy społecznej.

Sąd podniósł, że zasadnicze elementy definicji osoby samotnie wychowującej dziecko, z uwzględnieniem postanowień Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, obejmują osobę na której, w znaczeniu prawnym, spoczywa obowiązek opieki i utrzymania dziecka. To zaś, że jest to osoba samotna i na jej wyłącznym utrzymaniu jest dziecko wynika z faktu, iż nie zamieszkuje z nią wspólnie i nie gospodaruje inna osoba zobowiązana do opieki i utrzymania dziecka. Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż osoba sprawująca wyłączną opiekę nad dzieckiem do lat 7 pozostającym na jej utrzymaniu w sytuacji, gdy zamieszkuje i gospodaruje także z dorosłym dzieckiem (innym członkiem rodziny) posiadającym własne dochody, zachowuje status osoby samotnie wychowującej dziecko w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1a ustawy o pomocy społecznej, co pozwala jej ubiegać się o gwarantowany zasiłek okresowy o jakim mowa w art. 31 ust. 4a tej ustawy. Dochody dorosłego dziecka (innego członka rodziny) będą o tyle rzutowały na możliwość przyznania gwarantowanego zasiłku okresowego o ile spowodują przekroczenie ustawowego kryterium dochodowego rodziny.

W zakresie działalności szkoleniowej Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze zorganizowało w Świeradowie Zdroju w dniach 10-11 października 2003 roku szkolenie:

- dla członków Kolegium z zakresu zobowiązań podatkowych i postępowania podatkowego
- dla pracowników Biura z zakresu procedury administracyjnej.

PREZES
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Jeleniej Górze

Aleksandra Brylińska